

Μὲ βουβὸ καὶ κρύο στόμα
 ἴγναμα σὰν κυκαρίσσι,
 κί' ἰνομίζαμε 'στὸ χῶμα
 πῶς γιὰ πάντα θά σπασίη.

Πόσα ἴγναμα συχώρια
 γιὰ τὴν κόρη τὴν πανόρη,
 καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
 περγελοῦσαν τὴν νεκρή.

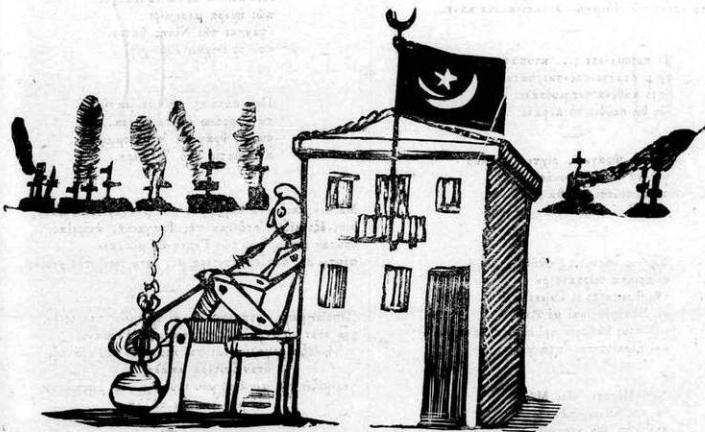
Κύτταξέ τιν ὁμοῦ τώρα
 στολισμένη κί' ἀσπροπόρα.
 Σὰν καὶ πρὶν δὲν τὴν σκιπάζουν
 τοῦ θανάτου κυκαρίσσι,
 καὶ τὰ κάλλη της κυττάζουν
 πρὸ μεγάλα καὶ περίσσι.

Ἄγγελος ἰπανασατάτης
 εἰς τὸ μνημὲ τῆς καθίζει,
 καὶ τὰ τρύπια σάβδονα τῆς
 ἀπ' εἰῶ κί' ἐκί' σκορπίζει.

Κί' ἀντηχοῦν κοιλάδες κί' ὄρη
 κί' ἀλαλάζουν ἀπὸ πέρα
 'στὸν κρυστάλλινον αἰθέρα :
 ἐνάς' εὐλογημένη, κόρη.

Τώρα πιά δὲν τὴν γελούν
 κί' οὔτα λίνε χωρατὰ,
 μὰ σιμὰ τῆς πηλαλοῦν
 καὶ μὲ τὸς' ἀλαλητὰ
 τὴν σπκόνου ὡς 'στ' ἀστέρια
 Βασιλεῶ καὶ κόσμου χέρι.

Ζήτω ζήτω τῆς νεκρῆς μας, τῆς Ἰδίας τῆς Μεγαλῆς,
 τρεῖς' ἔμπρός της, Περιχέτο, τὸ σπαθὶ καὶ σὺ νὰ βγάλης.
 Μὰ κί' ἐγὼ ποῦ λὲς ἀκόμη πῆρα τώρα Γερὰ τουρέκι
 καὶ τεπιτελι τριγουρίζω καὶ κτυπῶ τὸ τουμπελίκι,
 ζήτ' ὁ πόλεμος χαράζω καὶ σὲ μάμαρα καὶ τοίχους.
 ζήτ' ὁ πόλεμος φωνάξω δίχως μέτρο καὶ μὲ στίχους.
 Π.— Ζήτ' ὁ πόλεμος 'στ' ἀλήθειαι, καὶ πρὸς χάριτον του, σαλιάρη,
 σοῦ χαρίζω τὸ σπηλιάρη.

Φοδρα τοῦ Φαδουλή,
 ποῦ μόνος του ἴμλει.

καὶ τρώω τῆς Σαρακοστῆς ἰληαῖς καὶ ταρμακίς
 καὶ κρούω τὴν ἀσπίδα μου μὲ τὸ μακρὸ μου ὄρου.

Τὸ σπητὶ τὸ Φαληρικὸ πηγαῖνο νὰ φυλάξω,
 πηδῶ 'στὰ κεραμιεῖα του πολέμου ν' ἀλαλάξω,
 περιφρονῶ τοὺς Γερμανοὺς κί' ὄλους τοὺς ἄλλους βλάκας
 καὶ γράφω κάθε Καίσερ 'στὸ τρύπιο μου παπούτσι,
 κί' ἀπίξω 'στὴν ἐξόπτερα καθίζω σὰν μπαστακάς
 καὶ τρισμακαρίος ρευῶ τοῦ ναργιλι μαρκυτοῖ.

Μά νά ! τῶν Φράγκων ἄρμαξις ἀπό πέρα,
καί γιὰ νά μὴ βομβαρδισθῆ τάπληρωτο τὸ σπῆτι
στῆνω στὰ κεραμίδια τοῦ μὲ Τούρκικη παντιέρα
κι' ἐπικαλοῦμαι βοήθην τὸν Ἰσχυρὸν τοῦ Προφήτη.
Πλὴν καί τὸ μισοφύγκρο δὲν ὀφθαί καθέλου
καί γίνεται τὸ σπῆτι μου σημάδι κάθε στόλου.

Ἵσυχάστε, βρεὶ παλιόφραγκοί, λυσσάρικα σκυλιὰ,
μὴ θέλτε ν' ἀνοίξετε μὲ τοὺς Ρωμηούς δουλειά.
Μπᾶμ μποῦ ἐκείνοι μ' ἀπαντοῦν κι' ὁ τρόμος μ' ἀλαλιάζει,
πίπτουν ὀδίασάν βροχὴ, μυδράλιζα σάν χαλάζι,
καί μὲς σ' ἐκείναις τῆς βρονταῖς καὶ τῆς τριλλοπηλάσις
βάζω τὸ πάπλωμα μεπερὶ νὰ μὴν περνοῦν ἢ μάλασις.

Σκακμός, μωρὴ Τουρκοφραγκιά, πού νά μὴ ὄξαι χαιρί,
λυπήσου τὸν φυγόδικο καὶ ὄλλο νοικοκύρη.
Σπενδόνιζε τοὺς μύθρους σου κατὰ τὸν Παρθενώνα
κι' ἄλλο μὴν ἀφήσετε μὴδὲ μισὴ κολώνα...
πρὸς τοῦτον διευθύνετε τὸν στόλων τὰ πυρὰ
νὰ κἀνν κι' ὁ βομβαρδισμός φιοῦρα μὲ φορὰ.

Ἐλάτε βομβαρδίστε μας μὲ κολοσσούς τρικρότους
καὶ σάν τὸν Μπαράκκη κι' ἡμᾶς πιάστε μας ἀγκυμαλώτους.
Ἐμπρός, μωρὴ κανάγηδες καὶ τῆς φακῆς νταήδες,
σῦρτε μας χειροπόδαρα δεμίμου μ' ἄλυσσιδες
ἔμπρός ὅταν Τουρκο-Καίτζερ, Ἰσως νὰ ξεθυμάνη
κι' ἀπὸ τὸ κρέας τῶν Ρωμηῶν λουκάκια νὰ κἀνν.

Τὶ προσμίνετε ;... κτυπάτε,
τὰ μυδράλιζα σας σκορπάτε,
'στὸ καθίνα σας κεράλι
δὲν θὰ σκίψω τὸ κεράλι.

Ρίχτε, Φράγκοι, ρίχτε κι' ἄλλο
γιὰ νὰ τὸ περιφρονήσω,
τὸ παπούτσι μου θὰ βγάλω
καὶ μ' αὐτὸ θὰ τὸ κτυπήσω.

Νάτους νάτους... φθάνουν πάρα
οἱ φρικτὰ θωρακοφόρα
τῆς Φραγκιάς οἱ Ταμερλάνοι
μὲ Σταυρούς καὶ μὲ Βαγγίλιζι,
πού τοὺς βλέπουν κι' οἱ Σουλτάνοι
καὶ ξεραίνονται 'στὰ γίλλοια.

Νεῖοι Πέρσαι, νεῖοι Μῆδοι
θὰ μᾶς κἀνουν τάλατσοῦ,
καὶ μὴτ' ἔνα κεραμίδι
δὲν θ' ἀφήσουν σπητιοῦ.

Νά !... πλάκουν ἀπὸ πέρα
τῆς Εὐρώπης οἱ σφαγεῖς,
μὲ καπούς θελόν' ἢ σφαίρα,
τὰ καλοῦσιμα σπου τῆς γῆς.

Μπᾶμ καὶ μποῦμ !... βροντῆ καὶ κτύπος
καθὶ Φράγκου λυσσαμένιος,

μῦμπαις γίμισα κι' ὁ κῆπος
τοῦ σπητιοῦ τοῦ χρομένου.

Ἰύσοζαν μ' ἔμιν' ἀλήθειχ
τῆς Εὐρώπης τὰ σκυλιὰ,
πῆν γράνια, κολοκίβιχ,
κι' ἡ γνωστὴ τρανταφυλλιά.

Πᾶνε καὶ περικοκλάδες
καὶ κολοκυθοκράδες,
δὲν ἀπίμεινε καμμιὰ,
τώρα ξέρα κι' ἔρημιὰ.

Ἦθλαν νὰ μοῦ ἔμποῦν ὅτῃ μῦτη
καὶ κτυποῦν τ' ἀρχοντικό μου,
θὰ μοῦ ρίξουνε τὸ σπῆτι
καὶ δὲν εἶναι καὶ ὄϊκό μου.

Μὴ μοῦ φέρετε μπαλάδες,
φύγετε σας λῆω πίσω,
εἰδιμὴ μὲ φασουλάδες
θὰ σας ἀντιβομβαρδίσω.

Λὲν πολλοὶ κατὰ τὸ Κάστρο
πὼς ἡμέρα μεσημέρι
ἴφνηκε τῆς Νίκης ἔστρο,
πού τὸ δείχνει καθὲ χίρι.

Πρὸς αὐτὸ κι' ἐγὼ τὰ μάτια
τὰ κερφῶν νύκτα ἔμερα...
σῦρτε, Φράγκοι, 'στὰ κομμάτια
καὶ σικίρι ἀπὸ ὄω πέρα.

Μά δὲν ἀκούν τὰ λόγια μου καὶ βομβαρδίζουν πάλι,
τοὺς ἔξορκίζω ἄτονομα τῆς Φραγκικῆς ἀνδρείας,
ὅσταν ἔνα φοβερὸ τῶν Γερμανῶν μυδράλι
πίρται καὶ σκάζει βροντερὰ μὲ 'στὸ χωνὶ τῆς χρείας.

Ἵποιοῦν μέγα τρόκαιον !... τί θριάμβος τρανὸς !...
γιὰ τοῦτ' ὁ μεγαλομανὴς κομπαζὶς Γερμανὸς
κι' ἡ δόξα μεγαλύνεται τοῦ κραταιοῦ τοῦ κράτους,
ἔταν δευτέρω μπαλά
γκρεμίζει τοῦ μεγάρου μου τοὺς δᾶς τοὺς ἀποπάτους
καὶ μὴ ῥωτάτε τέλλα.

Ἦ πτώσις ἢ τρομακτικὴ τοιοῦτων ἀποπάτων
ἀφίειν ἔσταν ὑψηλὸν ἐντύπωσιον βαθεῖαν,
τὸ δὲ περιεχόμενον—ὡ θύμα τῶν θαυμάτων—
'στὰ μούτρα τῶν βομβαρδιστῶν πηγαίνει κατ' ὀδίαν.

